د واورې سېرې

لنډې کيسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور وو بپانې پرليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي، نور څوک يې پر ليکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواوري سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکرې بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولې لګولې وو، سر یې کېڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتې ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

_څوک یې پېژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی توپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❋ ❋ ❋

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.
څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بېرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بېړه یې وویل:
ـصاحب!
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بېرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اررمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، دریم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
ـمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـیوه مهمه خبره درته لرم.
ـامر کوئ!
ـیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بېړه وویل:
ـهو! یو هلک یخنۍ وژلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تیلفون کې ټوخي واورېدل شو ، وروسته مقابل لوري وویل:
_په ظاهره یخنۍ وژلی و ، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
_تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ښېې ګوشکۍ ورپورته کړه ، یوه لنډه نومره یې ووهله ، ویې ویل:
_زما دفتر ته راشئ !
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و ، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل ، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله ، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو ، ویې ویل:
_غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده ، له مخابراتو پوښتنه وکړئ ، ژر ! سړي کاغذ ور واخیست ، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه ، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
_څه درک دې ولګاوه؟
_هو صاحب ! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و ، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو ، لومړۍ یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړې ، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه ، سړي ور وکتل ، د بریتونو لاندې تور وېښته یې په مستو سپین وو.
څارنوال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود ؟

ـصاحب ! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وويل:

ـپيدا به يې کړو ؟

ـصاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال يوه شيبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.

د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد ، مقابل لوري وويل:

ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟

څارنوال وويل:

ـخو موږ ثبوت غواړو.

ـکيسه اورېده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.

ـنو چيرته سره ووينو ؟

مقابل لوری يوه شيبه غلی و، په تليفون کې يواځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:

ـخو په يوه شرط !

ـڅه؟

ـزه غريب سړی يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بيا يې وويل:
ښاروالی ته نږدې يو کوچينی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تليفون قطع شو.
ځارنوال فکر يووړ، بيا يې د اطمينان لپاره عدلي طب ته تليفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وګڼاوه، ويې ويل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبيعي دی او کوم جنايي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

ځارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه يې سپين تاوونه پورته کېدل او لاسونه يې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سيوري پر سپينو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک يو يو موټر تېرېده.
پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سړی ودرېد ، دی بوډا و ، له پطلون سره يې شنه لونګۍ تړلې وه او يو پنډ زوړ جمپر يې په تن و.
شېبه وروسته يې ځارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر يوه اوږده څوکۍ کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته ځارنوال وويل:
ـچرتې دې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـ بايد چرتې شې.
څارنوال مخ وروااړاوه:
ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.
بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندې يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:
زه کسبګرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګونه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تيرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست ، ويې ويل:
دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالګرو وې او نه هم خيره او نور ظاهرې جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی له رنګه نبایسته و ، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې
مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې توري سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـوږی یم، پیسې نه لرم.
ـکور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و ، بیا یې سر پورته کړ ، شونډې یې وخوځېدې:
ـپه ایران کې.
حیران شوم:
ـنو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
ـمور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو ، په کور کې پنځه تنه یو ، زه، پلار ،
مور او زما دوه وړې خویندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه،
زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې
له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و ، ما زدیګر به ټول سره
یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم،
پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو
افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو ، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې
لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته
تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې
سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر
پیسې غواړی، خو زه په کېډه نه یم موږ ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دې،
ډېرې پیسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورنه وپوښتل:

_ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

هلک وویل:

_نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.

_نو دا شپږ ورځې دې چېرې تېرې کړې؟

_تر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مسافر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مسافرخانې خاوند رابانديې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ويشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بيړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وخوځيد، يوه شيبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

_هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربينه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

_څلور خوراکه کباب!

ما نور سيخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بخرکي مه پېيه ! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مسافر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په څير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

ــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدا ايګر راتلل يو يې هم نا اميده نه پرېښوده، يو دوه اوغانی به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ما سپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني،هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخا رۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخا رۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
ځارنوال په بیړه وویل:
_بیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
_ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر ځنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
ځارنوال وویل:
_دا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.
بوډا وویل:
_ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهېږئ.
ځارنوال وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغواړې چې چیرته لاړ شې؟
ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:
ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوا ل وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوخ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❉ ❉ ❉

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز اېښې له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه څوانکې پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.

څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:

_څه شی غواړې؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.

هوټلي حيران شو.

څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راوويست، د هوټلي ستر ګو ته يې ونيو، ويې ويل:

_څارنوال (ب)

د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وويل:

_کاروبار دې څنګه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

_صيب ! ښه دی، ګذاره کوي.

څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

_يو څو پوښتنې درنه کوم.

_امر کوئ ، صيب !

_تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:

_صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟

د څارنوال شونډې وخوځېدې:

_خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:
_دوه چايه، څو روپۍ شوې؟
_پنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروا ړاوه، په ملنډو يې وويل:
_په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست څوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وريږدې او په لړزانده غږ يې وويل:
_ماته شوه.
_څنګه؟
هوټلي چيغه کړه !
_ له ما څه غواړې؟
څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، څارنوال وويل:
_ته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، يخني وژلای.
_دا دروغ دي.
_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.
هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمني ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:
ـ تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودر بد، سړي ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزید. سره سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
ـ راځه، یوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
ـ زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:
ـ د مقصد خبره کوه !
ـ ګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشې که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټيټ شو ، هوټلي يې تر ګرېوان ونيو ، په خشکه يې وويل:
_ته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و ، وروسته يې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:
_زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټي سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اوربښت د دریدو خواستونه شروع کړل.
واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.
ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.
په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اوربدله.
بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسیږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه یې کوې ! ځمکې به یې ډېرې وي".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کلیوال بامونو ته وروختل او د دربیم ځل لپاره یې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بیا پېل وکړ. بوډا تاویدونکو سپینو بخرکو ته وکتل، په خوند یې وویل:

_مه کوه ! مه کوه چې اووري !

دې خبرې ځینو سترو کلیوالو ته خوند ور نه کړ، یو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه یې وویل:

_ کاکا ! څه دې پکې لیدلي دي، کرار پروت یې، دا ځل به دې یوه بام ته ور وخېژوم، بیا به دا خبره ونه کړې.

یوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

_ څه یې کوې ، ځمکې به یې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.

بوډا یوه شیبه غلی و، مایې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته یې یوې ترخې خندا شونډې سره وېرې کړې ، ورو یې وویل:

_بچیانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.
بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیراني سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وایسته، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ تېر ژمی واوره کمه اوورېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اوورېدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د تویدلو مخه ونیسي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:
ـد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خته شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ناکلي ځای ته ورسېدم.
په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نبغ په نېغه مې وپوښتل:
ـداسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـسپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟
ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شیبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبره کې ورولويدم:
ـموسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړيدي؟
ټېغ يې راته وکتل، تندى يې تريو شو او په خشکه يې وويل:
ـليونى خو به نه يې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
يوه شپه و دريدم، بيا د خوراکي موادو د خرڅولو يوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ يې راته وکتل او ويې ويل:
ـحکومت څه بلا وهلى چې په خلکو يې جوړوي، ځه بابا له کاره مې مه باسه.
نا اميده مسافرخانې ته راستون شوم.
يوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يوائې څلورو سپين ږيرو ته د ښوروا کاسې ايښې وې، دوئ خوشاله ښکاريدل، د خوراک په وخت يې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځاى کې کېناستم، ورېجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته وابسېدل، و مې ويل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې د خير يو کار يې کړى وي.
يوه وويل:
ـڅه يې کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښې، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.
د خندا غړ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:
ـبېکاره دې بولم.
یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښنودل، ورو یې وویل:
ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.
مخ مې ور واړاوه:
ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.
ـ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیدا کړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه !
زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.
خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و ، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:
ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـچای درته راوغواړم؟

ـهو

ـشين که تور؟

ـفرق يې نشته

هوټلي ته يې مخ ور واړاوه، چيغه يې کړه !

ـدوې شنې

وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:

ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جيب ته يې لاس کړ، سګرټ يې راو ايستل، قوطی يې راته ونيوه او ويې ويل:

ـسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.

ده يوه سګريټ ته د اورلګيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوګی ووت او ويې ويل:

ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته وکم، هر يو يې دوه درې موټره لري، نور خير يې ونه رسيد ، خوکليو ته غزيدلي ټول سړکونه يې خراب کړل.

خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په یاد مې شو ، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خير سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وويل:

ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې وویل:

ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سري مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچنۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته يې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړیدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه!

_مه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترخنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

_کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

_ګوره بچو! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړې را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

_وږې یم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترخنګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځېده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بېړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، ځنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نيولې ځپلۍ بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په ستړي غږ يې وويل:

ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخيستې ده؟

د بوډا خړې شونډې وخوځېدې:

ـ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک ويني ! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

ـ يوه کېله را واخلم !

بوډا غلی و.

نجلۍ څه ونه ويل، خو شېبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واورېد:

ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.

نجلۍ کېڼ لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو ته وربلل.

نجلۍ خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:

ـ ته ولې چيغې نه وهې !

بوډا چيغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکېلې وا خلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
ـڅلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو ، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
ـاصلي بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو ، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.
داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـڅلوېښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمېرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟
مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

ـ لویه که وړه؟

ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودریده. هغې په غوسه وویل:

ـ څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شیبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوړې موسکا سره وبړې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل. شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو ، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ښنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو ، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې. وروسته يې په هندوانه جنګ شو ، هلک د نجلۍ څنګو ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه غلي شول.

و مې ویل:

_ولې جنګ کوئ؟

سرونه یې وځړېدل، یوه شیبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له خولې تبرې او سپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !

_سوکه سوکه یې خوره !

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

_دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

_خور

_نو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانهورېد.

و مې ویل:

_چېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

و مې پوښتل:

_نو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه یې وویل:

_اوسپنې مو راوړې، خرخوو یې.

خرې ته ورنږدې شوم، خولۍ د مرمیو له پوچکو، تبرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

ــ دا مو له کومه کړې؟

دوارو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ــ ځو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولويده:

ــ دروا غ مه وايه ! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ــ له هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کېداى شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځېدې:

ــ موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کېږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ــ ډېر وخت !

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې ووېل:

ــ هلته هر وخت جنګونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصيږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه، په حيرانۍ مې وويل:

ــ دا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ــ د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرواغ وایي ! د یوې ښځې له نسه یې راوایسته، هغه مړه وه.
بدن مې زیږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې څنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.
زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بېړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونیو. او دوو نورو هم په بېړه بېړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هغه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړې.

دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:

_ووځئ دسوډر زامنو !

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

_باد له ډېره وخته !

ما وخندل:

_څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

_او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

و مې خندل:

_همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

_وه هلکه ! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

_څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

_څه مجبوري؟

په خواشینۍ یې وویل:

_کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه:
ـڅه کيې ظالمه ! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟ !
ده وخندل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځيدې:
ـزوروره ! خدای دې دسړو کمی نه راولي.
ومې ويل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووايه او دکار خلک ورنه جوړ که.
خندا يې زور ونيو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کيدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حيرانتيا مې لا پسې ډېره شوه. ده له چايو يو غوړپ وکړ او زياته يې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حيرانتيا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بيا دجنجالونو يې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داخل يې په زوره وخندل. په اوږه يې لاس راکښېښود او هماغسې يې په خندا کې وويل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
يوه شېبه غلی شو. پټکی يې له سره ليرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکارېزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـتل اوږد فکر وهه ! چې سرې مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه ! !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړي مخ کې لیکلی و.
نوره لیکنه مې ولوستله:
((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو ، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:
_آفرین ! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا وویني !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، وږی وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه_ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان اېښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:
_هو ! عدالت باید همداسې وي ! !
دی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونيو. خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

_نو څه ته ګورې؟

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

_نه شم کولای!

ومې خندل:

_غوږه ګوله نه ده، که څنګه؟

ويې ويل:

_نه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي! داوخت يې ناره کړه!

_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مې واورېد:

_دا دی له کړايي مې راويستل!

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

_هيڅ! بېکاره يم!

ويې ويل:

_نو څه ته ګورې! دا دوسيه ته واخله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه وړاندیز مې خوښ شو، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بیړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لتېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

ـ دې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

ـ یو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولې ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ـ زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو یل:

_ګوره ! موږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ يې راته وکتل..پوخ ځوان و، سترګې يې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره يې درلوده، لونګۍ يې تړلې وه.

ورو يې وويل:

_څه ګټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

_دا قانون دی، ته د دوهمې او درېمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به يې !

ويې خندل، خو خندا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وويل:

_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟

خندا يې زور ونیو، ښه شېبه يې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو،

ورو يې وويل:

_هغه قاتل و !

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ته څه وايې؟ ! هغه د ښار مشهور ډاکټر و ، ښه نوم يې درلود ، په عزت ياد يده !
يوه شيبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:
_ځه وکيل صيب ! ځه ! زما غم مه کوه ! نه مې يې په کار !
دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:
_زه له ډيرو مجرمينو سره غرېدلى يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهېږې !
له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:
_کېنه ! دومره تيزي مه کوه !
کېناستم.
سړى يوه شيبه غلى و ، وروسته يې وويل:
_زه دهقان سړى يم، په چا مې کار نه درلود ، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.
دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوى په ګېډه درد شو ، اول يې درد کم و ، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو ، مور يې ژړل، تر سهاره ويښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يوائې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر و ، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، په یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تنته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:

هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچنې کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یوورې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

_هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کځوړه له ستنو، پختې، پلسترونو او... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې تکې لیکلې وو، نور پرې پوه نه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر وويل:
ـ ته بايد د عمليات له پاره دولس زره اوغانۍ تحويل کړې !
خوله مې وازه پاتې شوه، په بيړه مې خپل جېبونه ولټول، يو نيم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هليز ته ووتم، هلک لټې په لټه اوښت، مور يې ژړل...
له مورې سره راغلو دوو کليوالو ته مې د پيسو وويل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، يواځې دوه نيم زره اوغانۍ برابرې شوې.
بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده يو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وويل:
ـ ډاکتر صيب ! له مورې سره يواځې دوه نيم زره اوغانۍ دي.
برګ يې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وويل:
ـ خير دی، ته عمليات شروع کړه ! زه به له کلي پيسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوري، ورو يې وويل:
ـ کاکا جانه ! دا شخصي کلينيک دی !
غوني مې زيږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونيو، هغه شاته شو، په خشکه يې وويل:
ـ ته ولې نه پوهيږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پيسو دي.
له دې سره يې ګړې ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـ وخت نه لرم، که پيسې برابرولی شې، نو هلک به عمليات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، بايد د يوه ناروغ ليدو ته ورشم !
د هلک چيغه مې واورېده...کېناستم، پښنو ته ور ولوېدم، خو هغه يو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بکس ته يې لاس کړ، ترمخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:

ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضايع کوه ! لاړ شه او هلک يوه دولتي روغتون ته وسوه !

داوخت يو تيليفون ورته راغی، له سلام وروسته يې يودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسی خواته روان شو.

په بيړه دهليز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...

د ګاونډيانو په مرسته مو تر پښو او لاسو ونيو، پر زينو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سيټ کې پرېيست، په بيړه دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې يې سپين ځګونه توبدل، موټر ته مې وکتل، يوه ګاونډي زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تياره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زينو وختم، ډاکتر له شيشې څخه د باندر کتل، په تيليفون کې يې خبرې کولې، خندل يې...لړمون مې اور واخيست، د مېز پر سر يوه سګرټ دانۍ ايښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو يې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته يې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـقتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څوک يې هم؟!!!
سړي يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېربدلي ځېرې لېدلي دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لا تر اوسه له ذهنه نه وځي.

دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پرېمينځل.

نيکه هډوور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپيني څڼې به يې له وربښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.

يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ ورووړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ ترډېره له یوې او بلې وغړېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:

_زه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخندل:

_هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شوارونه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي ګونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:

_د خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

_تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وویل:
ـته یې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښا پست یې نوم درلود ، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مین و.
یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څپولې ږیره یې درلوده، ګرېږن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لېوني ته وکتل، بیا یې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه !
ـډاکټر صیب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ټکنده غرمه دې کړه ! سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وویل:
ـمرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:
ـسړی دې یوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ځواني يې ده.
د بوډا تندی تريو شو، په خشکه يې وويل:
ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مريضان ګوري، سل اوغانۍ فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زمور غوندې کولبه پرې و کړه. بيا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړېږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـڅه بابولاله وايې ! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وېښته ليرې کړل.
بوډا وويل:
ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژېيتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی !
ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلې سدرۍ جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:
ـنومره دې څوومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:
ـنه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:
ـته يې کيسه راته وکه !
بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې ږدې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و ، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې
د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو ، بس !
ـنو مینه څوک لیونی کولای شي؟
ـنه پوهېږم، ورشه ! لیونی به درته ووایي !
دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه !
ـد ملک تور لور، تورپیکۍ !
چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !
ـد ملک تور لور تورپیکۍ !
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته ځنډ ورکړ، ښځې تکان وخوړ،
په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکو سترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد او یوه هسکه یې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بېړه یې مول خلاص کړ او په دره کې د کانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنۍ سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، یوه سړې منډې را وهلې... پټکی یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لړزانده ګامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیږو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر وړو تیږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوخې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زویه ! اه زویه ! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...

پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې د دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشۍ یې پورته کړه او په خوبولې غږ یې وویل:

_څوک یې؟

غور یې و تخنېد:

_اه ! ګرانې، زه یم.

ښځې یو اوږد اررمی ویست، ورو یې وپوښتل:

_څنګه یې؟

_ښه یم، ګرانې ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یاد بدې.

ښځې خبره ور پرې کړه !

_څه وخت راځې؟

مقابل لوري وویل:

_بس ! د طیارې ټکټ مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربیمه به په کور کې یم.

ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

_اه ! ګرانې ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړکۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده،
الماس پکې کار شوي دي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله
به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی،
خوښ به دې شي، درته يې ووايم !
ښځه په خبره کې ور ولويده:
_ګرانه ! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، ستړی به يې، ناوخته دی، اوس آرام
وکه، سبا به سره غږېږو.
سړي په خوند وويل:
_دا دوه ساعته لټې په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو
سترګو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې،
همداسې نه ده؟ !
د ښځې شونډې و خوځېدې:
_همداسې ده.
سړي وويل:
_ښه ګرانې، دادی ما ستا په ياد سترګې سره ور ورستې، په دې هيله چې په
خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بيړه ګوشی کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:
_احمقه ! ! !
د هغې ترخنګ پراته ځوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړې،
شونډې يې وخوځيدې:
_څوک و؟
_خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغې تر نرۍ، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې رنګه کړه، ورو یې وویل:
_خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غابښونه یې پرې ټینګ کړل، او بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او ورو وروسته ځو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پرسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پرسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي او سیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:
ـ ما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هیسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوږو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هواره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوږو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شي شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا ، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ويني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي او سيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو ، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چليږي، دوی بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله کار وکړي، د پتې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.
د ځوان پاچا دا خبره د پتې په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچابي کفایته وګانه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتې موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دریم ځل د پتې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...
څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتې او سیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.
د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشیني و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پتې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه وویشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود ، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.
دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و ، حکومت و ، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو ، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لوېې پانې لاندې یو موږک مړ پروت و ، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.
زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.
په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو ، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو ، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.
نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.
د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو ، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بریت په لنډه موده کې سپین شول.
په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود ، منډې يې غوښتې او بېخوبۍ ته ضرورت پېښېده ، ځکه نو پيشو ډېره ژر ستړې شوه ،خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و ، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و ، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !

ـتور کوډګر ناوخته شو !

تر ځنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې ليد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نيولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ايست. شيبه وروسته يو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړسپينسي پيبلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ورو ا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شيبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نيغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ـ زه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګېدل او تور کوډګر چيغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاي شیطاني اروا ! ته څه غواړې؟
د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وینو ونیولې. نا څاپه يې له شونډو یو ډېر نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.
غږ وویل:
ـتر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځېد ، په لاس کې نیولې ککرۍ يې کښېته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد ، سترګو يې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.
پاچا ور مخته شو ، د چیني لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وویل:
ـد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.
پاچا یوه شېبه غلی و، بیا يې وزیرانو ته مخ وروا ړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد ، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې يې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښۍ کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شببه وروسته په یوه کټ کې دا سې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لوېې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوڅې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري ښنبه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره څنځیرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه وربانديې لري.
څنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تورکوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یوائې یوه جمله را ووته !
ــزموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځیدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڼې ربنا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !
ــپلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟
تورکوډګر وویل:
ــتر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړی وشو ، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سيني غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يو ولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو ، دواړو غاړو ته يوازې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
_خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟
ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:
_شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.
یوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.
یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:
_څه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.
یوه شېبه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

ـشپږ زره د رکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه !

زه هم په بيړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشينۍ راته وويل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يوائې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه !

زړه مې د پښنو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرڅای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وويل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې ببره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غريو کې يې وويل:

ـد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم ! په چا يې وخورم !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و ، غاړې ته يې خيرن پړی ورلوېدلی و ، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولي يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پيشکه؟

_نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

_انسان و.

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

_اه ګرانه ! راځه چې ځو ، له انسانانو څه ګېله ! ! !

پا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

ـغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

ـخیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!

ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دروا خله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه!

چاره نه وه، ومې ویل:

ـسبا ته یې وغواړه!

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

ـ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.

په حیرانۍ مې وویل:

ـته خو بدي دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زوته يې وخندل:
_ای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو ، ماته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و ، د بېګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود ، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:
((هی هی انجنير صاحب ! خدا کلانه ! ميشه که صاحب يک موتر شويم))
پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
ـ څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ سړیه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.
ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ ګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
ـ هله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد ، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو ، ماشوم یې تر لاس ونیو ، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و ، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شیبه وروسته معلمې وپوښتل:
_قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
_څه ؟
د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده ، په خوشالۍ یې وویل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

څوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته رنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:
_ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه_ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:
_وژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کټه کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:
_مړه دې کړه !
هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی واورېدل شو ، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_څه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کې.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته
ننوته.
ښځې هلک ته مخ وروا ړاوه، ورو یې وویل:
_څه خطا ، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
_دا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور یې چیغه کړه !
_نو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وویل:
_زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مینځو !
اوبه راوړي !
هلک چیغه کړه !
_ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولیده ! مرداره به یې کم
له دې سره یې په جیب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه
ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library